Ana M. je dvadeset godina gajila skrivenu ljubav prema najboljem porodičnom prijatelju

„Naučila sam da **prilagođavam** **život** sebi, a ne **sebe** životu"

Velika je hrabrost potrebna da bi se ostavilo sve iza sebe i krenulo za ostvarivanjem svojih snova

Fotografija: Beda arhiva

Život Ane M. (42), iz jednog šumadijskog grada, u proteklih dvadeset godina bio je ispunjen usponima i padovima, brigom za svoju malu porodicu, ali i iskrenom ljubavlju prema najboljem prijatelju, koju je isto toliko godina tajila. Kada se najzad odvažila da napusti stari život i krene u novi, saznala je da mora najpre da do kraja upozna sebe i stvori svoju oazu, u kojoj će na miru razmisliti o svemu.

– Sa Predragom, svojim bivšim mužem, upoznala se se na prvoj godini studija. Bio je izuzetno zanimljiv, odskakao je od prosečnih mladića. Uvek je bio pun novih ideja, brzo je pronalazio dobro plaćene poslove, uvek okružen mnogobrojnim prijateljima. Posle samo sedam meseci zabavljanja venčali smo se, a godinu dana posle, dobili smo Danicu. Tada sam prekinula studije i posvetila se čuvanju deteta. Ubrzo su došle ove prve godine na našu zemlju, kada smo često bili u krizi, ratovima, mobilizacijama, inflaciji. Sve sam to stoički podnosila i borila se da sačuvam porodicu od svih nedaća koje su nas stizale.

Borba za opstanak u kriznim godinama

Uporedo s tim razdirala me je moja tajna. Na početku veze sa mojim, sada bivšim mužem, upoznala sam Vukašina, njegovog školskog druga, koji je tada započeo studije u inostranstvu. Već pri prvom susretu osetila sam jezu koja me je prožimala čitavim telom. Njegova pojava, glas, način razmišljanja, sve mi je prijalo. **Ni dan-danas ne znam kako se dogodilo da sam nastavila započetu vezu i kako sam strast, koja se tada javila prema Vukašinu, stavila u neki zapečak da, sada se čini, zauvek tinja.** On je ubrzo otišao za Nemačku i dva puta godišnje je dolazio da obiđe svoje pa i nas. Ubrzo sam primetila da moja ljubav nije jednostrana. Blagi flert stalno je lebdeo u vazduhu.

Naredne godine za mene su bile godine i mučenja i iščekivanja. Mislim da nije prošao ni jedan jedini dan da na njega nisam mislila, čekajući kada će ponovo doći.

Moj brak istovremeno su pratili lomovi. **Predrag je često finansijski krahirao i celu porodicu dovodio do egzistencijalnog dna svojim kockanjem. Dva puta je mobilisan, gubio je posao, postao nesiguran.** Živeli smo samo od moje plate. A zatim mi je zadao krajnji udarac. Prevario me je s kolegincom s posla. Tada sam bila na ivici razvoda. Naša ćerka već je bila tinejdžerka. Ulazila je u, kako se to kaže, najgore godine i želela sam da živi u koliko toliko stabilnoj porodici. Razmišlila sam i zaključila da je bolje da pokupim razbijene parčiće svoje porodice i na svoj način spasem što se spasti može. Predraga sam pritisla, prestao je sa kockanjem, sa ljubavnicom sam „prijateljski" porazgovarala, udahnula duboko i rekla „idemo dalje, ništa se od ovoga nije dogodilo".

Zaboravila sam na sebe i svoje snove

U tom magnovenju i borbi za opstanak ponovo sam zaboravljala sebe, svoje snove, svoju čežnju da bar jednom u životu budem bezuslovno voljena, zaštićena, bezbedna. **Moja glad za putovanjima i novim prostranstvima, koja me prati još iz mladosti, ostala je neutoljena. Nikada za tih dvadeset godina nisam bila u prilici da uradim nešto nepromišljeno, neočekivano, da dam sebi oduška.** Smatrala sam da kao majka i supruga moje ponašanje mora da bude primereno. Uostalom, tako sam i vaspitavana. Vukašin je znao šta se sve događa. Često nam je pomagao, kao prijatelj. I on mi je savetovao da se ne rastajem zbog deteta. Da moram da budem jaka. A istovremeno osećala sam njegovu ljubav. Nekako prećutno znali smo da je došlo do greške u koracima, da je trebalo da on i ja budemo zajedno. Ostao je u Nemačkoj, nakao posao. Iako za tih dvadeset godina nikada nismo vodili ljubav, naši rastanci su bili puni nežnosti, gotovo bolni, razgovori dugi i iznad svega puni razumevanja. **Bez reči smo znali da fluid struji između nas, neka čudna hemija, koja nas kao magnet vuče jedno prema drugom.** Na dočeku jedne Nove godine samo mi je rekao: „Ti nemaš pojma koliko mi prija tvoja blizina". Tada sam odlučila da ću započeti novi život onog trenutka kada svom detetu ne budem bila više preko potrebna.

Zaštititi porodicu i izvesti decu na put je za većinu žena osnovni zadatak i njemu posvećuju ceo svoj život. Ali šta uraditi kad unutrašnji nemir zbog neispunjenih želja razdire dušu i razum?

Spakovala sam kofere i pošla drugim putem

Danica je prošle godine napunila dvadesetu. Uspešno je započela studije. Iako je moj brak bio u dobroj meri saniran, baterije su mi bile prazne. A i Predrag je naslućivao da imam neke svoje želje, da me ne poznaje u potpunosti. Bez dodatnih objašnjenja saopštila sam mu da želim razvod, koji je protekao bez većih problema. Na moje insistiranje razlog razvoda ostala je samo moja tajna. Sa Danicom sam razgovarala i ona me je donekle shvatila. Bilo mi je veoma važno da me ona razume. **Objasnila sam joj da sam deo života posvetila potpuno njoj i njenom ocu, da ću uvek biti tu kada joj zatrebam, ali da moram jedan deo puta da predem sama.** Možda će to nekom izgledati sebično, ali to je bio jedini način da sačuvam sebe, i mislim da ću svom detetu tako biti najkorisnija.

Spakovala sam se i krenula put Nemačke. Vukašin me je čekao još na aerodromu. Znao je da je ovo bila teška odluka za mene. Naš susret ne može se prepričati. Kao da smo bili razdvojeni nekim brodolomom pre mnogo godina i najzad se srećemo. Dani su bili ispunjeni nežnostima, lepim rečima i puni razumevanjem. Osetila sam olakšanje i sigurnost, ni o čemu nisam brinula. Bila je to bajka, skoro kao na filmu. Godinama sam žudela da budem s njim, bar jedan dan. On takođe. Pričao mi je o teskobama koje su ga mučile kada bi dolazio kod nas, ali jednostavno nije smeo da se upusti ni u šta radikalnije, **jer su i njega važeće moralne norme sprečavale da bude sa ženom svog najboljeg prijatelja. Nije želeo da me potakne na nešto zbog čega bih se kasnije kajala.** Iako ga je, kako mi je rekao, razdirala ta čežnja za mnom, nije želeo da povredi Predraga, a ni Danicu.

Otkrila sam stvarnost koja mi se svida

Naša ljubav i dalje postoji, iako sam se nedavno vratila iz Nemačke. Rastanak, možda ne konačni, ni meni ni njemu nije bio lak. **Bilo je nečeg pritajenog, što me je nateralo da se vratim u Srbiju. Skoro neobjašnjivog. Svako od nas dvoje imao je svoj život i pre tog susreta.** Zagazili smo u četrdesete. On se nije ženio, ali je imao dugogodišnju vezu. Ja sam imala Danicu. Jasno je da sam žudela za njim, ali on je već imao oformljen stil života, kojeg se strikтno pridržavao, a ja sam želela nešto neobavezno. Nikako brak, nikako kuhinja, ništa što je uobičajeno. **Možda sam ga previše idealizovala, smatrala svojim čudotvorcem koji će ispunjavati svaku moju želju.** Jednostavno, tako je moralo biti. Imala sam dosta nedosanjanih snova, koji su se ponovo ukazivali i mamili me da ih ispunim. Vukašin je želeo miran život, a ja nisam htela da propustim još jednu šansu da oni zauvek ostanu neispunjeni. Sada imam svoj stan, družim se sa novim i starim prijateljima. Ne moram na vreme nikuda da stignem, što mi omogućava posao kojim sam oduvek želela da se bavim. Radujem se šetnjama, razgovorima i avanturama sa Danicom, nekada se pridruži i Predrag, s kojim sam ostala prijatelj, ali niko od njih dvoje ne zna moju tajnu. Čitam knjige i stihove koje sam propustila. Putujem u zemlje u koje sam nekada davno želela da idem, upoznajem nove mirise, obrise, ljude... **Pronalazim sebe, nemam više zamišljeni paralelni život i paralelnu ljubav, samo sam ja tu. Ne kajem se što sam se žrtvovala za svoju porodicu, ispunila sam svoju misiju,** Vukašin je i dalje muškarac koga volim svim srcem, ali morala sam najpre da stvorim svoju oazu, iz koje ću krenuti dalje.

U sledećem broju: Otišao je trbuhom za kruhom i ostavio ženu i ćerku. Detektiv Ranko mu posle 18 godina pomaže da ih nađe

MIŠLJENJE STRUČNJAKA

Oskriti ljubav prema sebi...

Frazu da „ne možemo da volimo druge ako prvenstveno ne volimo sebe" svi smo čuli ili izgovorili bar jednom u životu. Ali, da li smo se zaista zamislili nad porukom koju nam ova rečenica šalje? Nažalost, ne postoji recept za „negovanje sebe" koji trenutno i automatski može da učini da se osećamo vredno, ispunjeno, samozadovoljno i ostvareno. Recept, ipak, svako od nas mora sam sebi da prepiše.

Kako se ovakav „recept" piše?

Idealno bi bilo da se ljubav prema sebi gradi od najmanjih nogu. U njenoj izradi veliku ulogu igraju roditelji koji bi trebalo da podrže i osnaže dete da izgradi sopstvena merila ponašanja i vrednosti, da ga nauče da se za svoje ciljeve bori, ali i da snosi dobre i loše posledice sopstvenog ponašanja. U slučaju da dete, ipak, poraste u osobu koja je spremnija da udovolji zahtevima drugih, a ne sopstvenim, pisanje recepta se malčice komplikuje i zahteva duboko razmišljanje na temu „šta ja želim da uradim sa sopstvenim životom". Ne treba posebno da pominjemo da za „ljubav prema sebi" nikada nije kasno.

Kada i gde se ovakav „recept" primenjuje?

Primenjuje se stalno i u svim životnim situacijama. Ljubavni i porodični život nikako nisu izuzeci. Imajte u vidu da samosvojna, ostvarena ličnost nije sebična i egoistična, kako neki žele da predstave. Recimo, potpuno žrtvovanje za porodicu čini osobu – žrtvu manje vrednom u sopstvenim očima („ja za njima samo perem i čistim, a oni donose sve bitne odluke!"), dok porodici čini medvedu uslugu (na primer, dečka koja su navikla da u porodici dobijaju sve na gotovo teško prihvataju da takva „realnost" ne postoji u spoljašnjem svetu).

Šta se ovakvim „receptom" postiže?

Odgovor je u jednoj rečenici – postiže se ispunjen život i harmonija sa samim sobom. Ako volimo i poštujemo sebe, znaćemo šta su nam prioriteti u poslu, ljubavi, druženju... Znaćemo kako da ispunimo sopstvene želje i potrebe, a da, pri tom, ne ugrozimo tuđe. Znaćemo da pronađemo posao u kojem ćemo moći najviše da postignemo, hobi koji će nas ispunjavati, ali i emotivnog partnera koji će moći da pruži pravu ljubav, prijateljstvo i podršku. I što je najvažnije, znaćemo kada u ljubavi treba da kažemo DA, ali i NE!